

Sygn. akt: I C 1964/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Karolina Komarnicka-Boberska
Protokolant:	p. o. protokolant sądowy Magdalena Poniewierska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r.

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. Z. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 27 542,45 zł (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset czterdzieści dwa złote i 45/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza pod pozwanej A. Z. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 1378,74 zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt osiem złotych 74/100) tytułem uiszczonej opłaty od pozwu oraz kwotę 1584 zł (tysiąc pięćset osiemdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. zasądza pod powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. Z. kwotę 816 zł (osiemset szesnaście złotych) powiększoną o stawkę podatku Vat w wysokości 23 %, tytułem kosztów zastępstwa procesowego, oraz kwotę 62,55 zł (sześćdziesiąt dwa złote i 55/100) tytułem poniesionych wydatków;

V. przyznaje radcy prawnemu A. G. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 1584 zł (tysiąc pięćset osiemdziesiąt cztery złote) powiększoną o stawkę podatku Vat w wysokości 23 %, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwotę 121,41 (sto dwadzieścia jeden złotych i 41/100) tytułem poniesionych wydatków.

(...)

(...)

(...)

M. P.

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się orzeczenia nakazem zapłaty, by pozwana A. Z. zapłaciła na jego rzecz kwotę 41 768,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy z dnia 23.11.2009 r. o saldo debetowe poprzednik prawny powoda (...) Bank (...) S.A. spełnił świadczenie na rzecz pozwanej, która otrzymała środki pieniężne, ze zobowiązaniem ich zwrotu z należnym oprocentowaniem. Mocą umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24.03.2014 r. powód nabył od (...) Banku (...) S.A. wierzytelność przysługującą Bankowi wobec pozwanej i na podstawie niniejszej umowy stał się wierzycielem zgodnie z art. 510 § 1 kc. Powód podał, że pismem z dnia 29.04.2014 r. poinformował pozwaną o dokonaniu przelewu, wzywając jednocześnie do uregulowania należności. Z uwagi na fakt, że pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania - koniecznym było skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

W dniu 9 kwietnia 2015 r. wobec przekazania na podstawie (...)§ 1 kpc sprawy do Sądu Rejonowego w Nysie, Sąd ten wydał wyrok zaoczny, macą którego zasądził od pozwanej na rzecz powoda żadaną kwotę 41 768,82 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W piśmie które wpłynęło do sądu w dniu 08.04.2015 r. (nazwanym odpowiedzią na pozew) pozwana wskazała, że żądania wysuwane przez powoda odrzuca w całości. Podała, że dług jej wynosi 24 602,51 zł plus odsetki, nie zaś kwotę wskazaną w pozwie, zarzucając, że powód nieprawidłowo i wbrew zasadzie anatocyzmu naliczył odsetki. We wniesionym w terminie sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 01.06.2015 r. (data nadania w placówce pocztowej) pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego oraz oddalenie powództwa w całości, jak również o zwolnienie jej z kosztów oraz zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu swego stanowiska podała, że prawdą jest, iż jej dług wynosi 24 602,51 zł, zaś wierzyciel pierwotny sprzedając dług powodowi odzyskał częściowo swoje należności. Wskazała nadto, że nie zgadza się jednak z metodą postępowania powoda, który podaje różne koszty oraz odsetki, podwajając tym samym kwotę należności głównej (k. 187).

W piśmie procesowym, które wpłynęło do sądu w dniu 07.10.2015 r. (k. 217) powód, odnosząc się do stanowiska pozwanej zawartego w sprzeciwie od wyroku zaocznego podtrzymał dotychczasowe żądanie wskazując, iż w piśmie procesowym pozwana uznała swój dług co do kwoty 24 602,51 zł. Ponadto powód podał, iż wskazane w pozwie dowody wyraźnie wykazują na istnienie dochodzonego zobowiązania, co potwierdza zarówno umowa zawarta przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda jak również wyciąg z ksiąg bankowych nr 626/2012 r. Powód wskazał, że dochodzone odsetki naliczane były od niespłaconego kapitału tj. kwoty 24 602,51 zł zgodnie informacją zawartą w wyciągu bankowym nr (...) od dnia 18.02.2011 r., ostatecznie do dnia 25.03.2014 r., czyli do dnia poprzedzającego przeniesienie wierzytelności.

Ustanowiony przez sąd na wniosek pozwanej pełnomocnik z urzędu w piśmie z dnia 29.08.2016 r. (data prezentaty) wniósł o oddalenie powództwa w całości a nadto o przyznanie kosztów pomocy prawnej. W uzasadnieniu tak wyartykułowanego stanowiska, powołując się na treść art. 731 kpc pełnomocnik podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, jako wynikającego z tytułu prowadzenia rachunku bankowego. Podał, że jak wynika z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych nr (...) poprzednik powoda - Bank (...) S.A. naliczał odsetki od dnia 18.02.2011 r. a zatem z tą datą doszło do wymagalności roszczenia. Tym samym dwuletni upływ terminu na dochodzenie roszczenia, upłynął zgodnie z treścią art. 731 kc z dniem 18 lutego 2013 r. Nadto pełnomocnik pozwanej podał, że

nawet gdyby przyjąć, iż roszczenie wynikające ze spornej umowy przedawnia się z upływem lat trzech – jest ono także przedawnione.

W odpowiedzi na stanowisko strony pozwanej i podniesiony zarzut przedawnienia powód w piśmie procesowym z 03.01.2017 r. wskazał, że w sprawie nie może mieć zastosowania dyspozycja norm art. 731 kc, albowiem umowa pierwotna miała służyć przede wszystkim obsłudze karty kredytowej a zatem zastosowanie znajdzie trzyletni okres przedawnienia wynikający z art. 118 kc. Nadto powód podał, iż wobec złożenia przez pozwaną pisma z dnia 28 sierpnia 2011 r. a następnie złożenia przez nią wniosku z 17.10.2011 r. o zawarcie ugody, pozwana doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia (k. 325).

Na rozprawie w dniu 07.02.2017 r. pełnomocnik pozwanej podniósł, iż podtrzymuje dotychczasowe stanowisko z uwagi na przedawnienie roszczenia a nadto wskazał, że w przypadku uznania przez sąd, iż w sprawie należy przyjąć trzyletni termin przedawnienia, to powództwo jest uzasadnione tylko do kwoty 27 542,45 zł

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2009 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) SA we W. a pozwaną A. Z. została zawarta „Umowa rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego (...) (bez (...)), usług bankowości elektronicznej oraz karty debetowej.”

Zgodnie z zapisem pkt 1 umowy Bank zobowiązał się do otwarcia i prowadzenia rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego w walucie polskiej na zasadach określonych w Umowie oraz Regulaminie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, usług bankowości elektronicznej oraz kart debetowej oraz rachunku oszczędnościowego w walucie polskiej i wymiennej. Nadto Bank zobowiązał się do wydania karty debetowej, zapewnienia posiadaczowi dostępu do rachunku i korzystania z usług bankowości, otwarcia i prowadzenia rachunku lokaty oszczędnościowej oraz świadczenia na rzecz posiadacza kompleksowej obsługi w ramach programu A.. Zgodnie z zapisem pkt 3 Umowy warunkiem korzystania przez posiadacza z programu A. było zapewnienie średniego salda środków pieniężnych co najmniej (...) na rachunkach w (...) SA oraz jego grupie kapitałowej lub zapewnienie na rachunkach bankowych wpływów miesięcznych w wysokości co najmniej 5000 zł. Zgodnie z postanowieniem pkt. 4 ustalono sposób oprocentowania środków pieniężnych zgromadzonych na koncie, w pkt 5 określono m.in. zasadę pobierania przez Bank opłaty pakietowej za prowadzenie(...) w wysokości 16,50 zł miesięcznie. Zgodnie z taryfą prowizji i opłat bankowych w ramach tzw. usług kredytowych możliwym było korzystanie z salda debetowego w ramach (...), rozpatrzenie wniosku o przyznanie kredytu oraz przygotowanie umowy a także dwa pierwsze przewalutowania kredytu. Pozwana w ramach łączącej ją z bankiem umowy miała możliwość korzystania z debetu, który następnie był pokrywany przez środki pozwanej, jakie wpływały na konto. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony z tym, że w części dotyczącej karty umowa obowiązywała od dnia jej zawarcia do daty upływu ważności karty i ulegała przedłużeniu o ile posiadacz nie wypowiedzie umowy.

Dowód: umowa z dnia 23.11.2009 r. – k. 37-38

wyciąg z taryfy prowizji i opłat – k. 256-257

wyciąg z historii operacji na rachunku bankowym – k. 262-268

przesłuchanie pozwanej – k. 338-339

Pismem z dnia 20.12.2010 r. Bank (...) S.A. wypowiedział pozwaną umowę rachunku z powodu nieuregulowanego salda debetowego, z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia, liczonego od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi rachunku.

W dniu 25.08.2011 r. pozwana skierowała do Banku (...) S.A. pismo w którym wniosła o polubowne załatwienie jej problemu związanego z nieuregulowaniem zaległości, wynikającej z umowy z dnia 23.11.2009 r. W dniu 18.10.2011 r.

do Banku (...) S.A. wpłynął wniosek A. Z. o zawarcie umowy – ugody w którym pozwana oświadczyła, iż uznaje dług w wysokości 27 542,45 zł, w tym kapitał w wysokości 24 572,51 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy rachunku z 20.12.2010 r. – k. 304

pismo z 25.08.2011 r. – k. 328

wniosek o zawarcie ugody z dnia 18.10.2011 r. – k. 329-330

W dniu 24 marca 2014 r. pomiędzy (...) S.A. a powodem (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, mocą której Bank sprzedał powodowi wierzytelności wraz z zabezpieczeniami, opisane w załączniku nr 1 do umowy. Pod poz. 357 załącznika wskazano wierzytelność przysługującą Bankowi względem A. Z., wynikającą z umowy z dnia 23.11.2009 r. W rubryce zatytułowanej Data wymagalności wskazano dzień 28.10.2010 r. Zbywca wierzytelności - Bank (...) S.A. poinformował pozwaną o zbyciu wierzytelności na rzecz powoda wskazując, iż aktualne zadłużenie wynosi 40 787,42 zł

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 24.03.2014 r. z załącznikami – k. 39-65,137-156

odpis KRS oraz wyciąg z rejestru stron umowy – k.66-79, 87-89

z upoważnienia osób działających w imieniu stron umowy cesji

okoliczność bezsporna

Pozwana do chwili obecnej nie spłaciła zadłużenia, które w zakresie należności głównej wynosiło 24 602,51 zł. Na rozprawie w dniu 07.02.2017 r. pozwana potwierdziła, że w 2011 r. złożyła do Banku wniosek o zawarcia ugody, który został przedstawiony przez stronę powodową oraz przyznała, że zrobiła dług.

Dowód: okoliczność bezsporna

przesłuchanie pozwanej – k. 338-339

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne w sprawie, poddanej ocenie Sądu Rejonowego zostały poczynione na podstawie zróżnicowanych – pod względem ich procesowej proveniencji - środków dowodowych. Posiłkowano się dokumentami prywatnymi (art. 245 kpc) w postaci umowy zawartej pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem, umowy cesji wierzytelności, nadto dokumentacją Banku, tabelą taryf i prowizji jak również historią operacji bankowych. Nadto posiłkowano się dokumentami w postaci

korrespondencji prowadzonej pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem w tym w przedmiocie wypowiedzenia Umowy rachunku oszczędnościowo rozliczeniowego (...) (bez (...)), usług bakowości elektronicznej oraz karty debetowej, jak również pismem pozwanej z dnia 25.08.2011 r. oraz jej wnioskiem o zawarcie ugody z 17.10.2011 r. Sięgnięto także po wyjaśnienia stron, z ograniczeniem do przesłuchania pozwanej.

Wskazać należy in initio, iż część okoliczności stanu faktycznego miała charakter bezsporny i została przyznana tak przez powoda, jak i jego procesowego przeciwnika (art. 229 kpc). Konkluzja ta dotyczy w pierwszej kolejności ustaleń, z których wynikał fakt zawarcia w dniu 23.11.2009 r. pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda - Bankiem (...) S.A. a pozwaną umowy, będącej podstawą dochodzonych należności, jak również okoliczności jej ustania. Nadto bezspornym była okoliczność, iż w ramach umowy łączącej A. Z. z Bankiem pozwana zaciągnęła zobowiązanie, które w zakresie należności głównej wyniosło 24 602,51 zł jak również i okoliczność, że pozwana w piśmie z dnia 17.10.2011 r. zwróciła się do Banku z wnioskiem o zawarcie ugody i rozłożenie na raty kwoty wynoszącej 27 542,45 zł (należność główna

oraz odsetki), którą to kwotę w w/w piśmie pozwana uznała. Sporną natomiast była kwota przewyższająca należność główną wynikającą z umowy z 23.11.2009 r., która zdaniem pozwanej stanowiła niczym nieuzasadnione żądanie w przedmiocie zawyżonych kosztów oraz w sposób nieuprawniony naliczonych odsetek. Nadto wobec podniesionego przez pełnomocnika pozwanej zarzutu przedawnienia (zarzut ten podniesiony został pierwotnie w niepodpisanym przez pełnomocnika procesowego piśmie, jednakże konsekwentnie był podnoszony na rozprawie w dniu 07.02.2017 r. a tym samym wymagał oceny prawnej) – spornym był także charakter prawny stosunku zobowiązaniowego, łączącego pierwotnego wierzyciela oraz pozwaną.

Przechodząc w pierwszej kolejności do oceny prawnej skuteczności podniesionego zarzutu przedawnienia należy podkreślić, iż stosownie do dyspozycji art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Do przepisów szczególnych, o jakim mowa w art. 118 k.c. należą zarówno przepisy części szczególnej kodeksu cywilnego, jak również przepisy, zawarte w odrębnych aktach prawnych. Niewątpliwie jednym z przepisów kodeksu cywilnego, przewidującym odmienny termin przedawnienia, stanowiący *lex specialis* wobec norm zawartych w art. 118 k.c. jest art. 731 k.c. w myśl którego - roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch, z wyłączeniem roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych. Przepis ten dotyczy wyłącznie ustalenia terminów przedawnienia, natomiast nie rozstrzyga dalszych kwestii z tym związanych, w szczególności problemu początku biegu terminu przedawnienia. Art. 731 kc ma zastosowanie do wszelkich roszczeń – z wyjątkiem roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych (art. 731 zdanie drugie k.c.) – wynikających z umowy rachunku bankowego, bez względu na rodzaj rachunku, jak też posiadacza rachunku. Termin ten ma także zastosowanie do roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, tym samym dotyczy obu stron umowy, tj. zarówno banku jak i posiadacza rachunku.

Mając na względzie powyższe ocena prawna skuteczności zarzutu przedawnienia wymagała w pierwszej kolejności ustalenia, jaki charakter miała w istocie umowa łącząca pierwotnego wierzyciela – Bank (...) S.A. z pozwaną. W ocenie Sądu i wbrew stanowisku wywiedzionemu przez pełnomocnika strony pozwanej – istotą umowy z dnia 23.11.2009 r. nazwanej Umową rachunku oszczędnościowo rozliczeniowego (...) (bez (...)), usług bankowości elektronicznej oraz karty debetowej było nie tylko zapewnienie pozwanej możliwości przechowania jej środków na rachunku bankowym ale również czy też w szczególności - umożliwienie jej korzystania z salda debetowego. Pozwana nie zaprzeczyła powyższemu, wskazując jednocześnie, że w ramach zawartej umowy mogła zaciągać debet a potem spłacać go za pomocą środków, które zasilają jej konto. Nadto zarówno postanowienia umowy jak i taryfikator opłat czy wreszcie historia operacji na rachunku bankowym pozwanej bezsprzecznie dowodzą, iż istota umowy, będącej podstawą faktyczną powództwa sprowadzała się do zobowiązania banku do oddania do dyspozycji posiadacza rachunku na czas oznaczony środków pieniężnych z możliwością korzystania ze środków Banku w ramach tzw. ujemnego salda na rachunku bankowym, które powstaje na skutek wypłacenia z tego rachunku więcej środków niż na nim było lub możliwości wypłaty większej ilości środków niż znajduje się na koncie. Zatem umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego z dopuszczalnym saldem debetowym w istocie była umową kredytową. Przez rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy w czystej postaci rozumieć należy taki rachunek, na którym gromadzone są tylko środki pieniężne w postaci aktywów. Powyższe wynika wprost z treści w art. 725 kc, w myśl którego przez umowę rachunku bankowego, bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Dlatego też, o ile niewątpliwie łącząca pozwaną z bankiem umowa umożliwiała pozwanej przechowywanie wpływających na rachunek środków pieniężnych, należących do pozwanej, o tyle w istocie była to umowa kredytowa w ramach rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego. Pozwana zresztą w swych wyjaśnieniach przyznała, że od daty zawarcia umowy korzystała z debetu, który miał być pokrywany ze środków pozwanej, jakie wpływały na konto, przy czym debet do kwoty należności głównej nie został pokryty (k.338-339), co w istocie jest formą korzystania z kredytu, za co bank pobierał odpowiednie opłaty w postaci odsetek.

Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r. II CSK 212/08 roszczenia banku z umowy kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym przedawniają się w terminie

trzech lat a więc stosownie do art. 118 k.c. Powoływany przez pozwaną przepis art. 731 k.c. odnosi się natomiast do roszczeń wynikających bezpośrednio z umowy rachunku bankowego, a tych powód niniejszym pozwem nie dochodził. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, iż roszczenie powoda powstałe niewątpliwie w ramach działalności gospodarczej przedawnia się w terminie lat trzech. W ocenie Sądu odmiennej konstatacji nie uzasadnia także treść art. 6 obowiązującej w dacie zawarcia Umowy z dnia 23.11.2009 r. ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. 2012, poz. 1232), który przewidywał dwuletni okres przedawnienia roszczeń z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy. Z analizy przepisów powołanej ustawy wynika, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia wynikające z umowy o elektroniczny instrument płatniczy a zatem ów dwuletni termin przedawnienia odnosi się tylko do roszczeń z tytułu umowy o (...). Ocena przepisów ustawy, zwłaszcza obowiązującego w 2009 r. art. 3 ust. 1 dowodzi, iż umowa z dnia 23.11.2009 r. nie była umową o elektroniczny instrument płatniczy, albowiem nie zawiera ona elementów koniecznych o jakich mowa m.in. w art. 3 uchylonej ustawy. Ponadto dokonując oceny przedłożonej umowy w świetle zeznań pozwanej, złożonych na rozprawie nie sposób przyjąć, iż zadłużenie wynikające z umowy z 23.11.2009 r. wiązało się z istnieniem elektronicznego instrumentu płatniczego a powstaniem salda debetowego, co w istocie niweczy możliwość przyjęcia dwuletniego termin przedawnienia.

Przyjmując zatem, iż roszczenie wynikające z umowy z 23.11.2009 r. przedawnia się z upływem lat trzech należało nadto ocenić, czy uprawnienie do podniesienia zarzutu przedawnienia przysługiwało powodowi, jako następcy prawnemu pierwotnego wierzyciela jak również, czy trzyletni termin przedawnienia roszczenia, wynikającego z umowy zawartej pomiędzy pozwaną a Bankiem (...) S.A. zakończył się przed datą wniesienia pozwu. W ocenie sądu nie budzi wątpliwości stanowisko wyrażone w orzecznictwie, iż w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, w tym wszystkie właściwości, przywileje i braki. Oznacza to niewątpliwie, że ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady więc, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. (tak: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 29.06.2016 r. IIICZP 29/16). A zatem zdaniem Sądu wszelkie zarzuty, podnoszone przez powoda w ramach repliki na zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia były w niniejszej sprawie dopuszczalne. Dotyczy to także przerwania biegu przedawnienia, na jaki wskazał powód, przedkładając do akt oświadczenie pozwanej z 17.10.2011 r., złożone pierwotnemu wierzycielowi, w którym to pozwana uznała wierzytelność Banku do kwoty 27 542,45 zł. Takiej konstatacji nie zmienia także najnowsze stanowisko Sądu Najwyższego wywiedzione w powoływanej już uchwale z 29.06.2016 r., IIICZP 29/16, w której Sąd przyjął, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Pozwana nie wykazała bowiem, by Bank będący poprzednikiem prawnym powoda wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny, jak również, iż wszczął postępowanie egzekucyjne na podstawie takiego tytułu.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że powód skutecznie wykazał, iż w zakresie kwoty 27 542,45 zł dochodzone pozwem roszczenie należało uwzględnić. Pozwana niewątpliwie, składając stosowne oświadczenie z 17.10.2011 r. w którym zwróciła się do poprzednika prawnego powoda o zawarcie ugody i rozłożenie długu na raty, przerwała bieg przedawnienia do tej kwoty, godząc się jednocześnie z istnieniem wierzytelności w tak określonej wysokości. Zgodnie z dyspozycją art. 123 pkt 2 k.c. przerwanie biegu następuje poprzez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przy czym w myśl wyrażonej w orzecznictwie akceptacji zwrócenie się przez dłużnika do wierzyciela o rozłożenie należności głównej na raty może stanowić uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 pkt 2 kc także wtedy, gdy proponowane porozumienie między stronami nie doszło do skutku (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 19.09.2002 r., II CKN 1312/00). Oświadczenie woli pozwanej w świetle dyspozycji art. 123 kc nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, co więcej pozwana przesłuchiwana na rozprawie w dniu 07.02.2017 r. przyznała, że „zrobiła dług” w wysokości wskazanej w piśmie z 17.10.2011 r., nie zaprzeczając nadto, iż złożyła do pierwotnego wierzyciela oświadczenie o uznaniu długu w w/w kwocie. W świetle powyższego należy zatem uznać, że w dniu złożenia przez pozwaną oświadczenia o uznaniu roszczenia doszło do przerwania biegu przedawnienia względem kwoty wynikającej z tego oświadczenia.

W świetle powyższego drugorzędne zatem znaczenie miał fakt w jakiej dacie roszczenie stało się wymagalne. W ocenie Sądu jednak w okolicznościach niniejszej sprawy oraz w świetle zebranego materiału dowodowego w postaci m.in. oświadczenia o wypowiedzeniu umowy czy treści załącznika do umowy cesji, określającego wierzycelność względem A. Z. należy przyjąć, że termin ten winien być liczony najpóźniej od daty rozwiązania umowy z dnia 23.11.2009 r. Wypowiedzenie umowy nastąpiło na mocy oświadczenia Banku (...) S.A. z dnia 20.12.2010 r. przy zachowaniu jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia. Jak wynika natomiast z dokumentów zgromadzonych w sprawie - odsetki od kwoty głównej naliczono od lutego 2011 r., co wobec braku przedstawienia przez powoda dowodu doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, od którego liczony był miesięczny termin wypowiedzenia – uzasadniony jest wniosek, że od tej daty właśnie roszczenie Banku względem pozwanej zostało postawione w stan wymagalności. Co prawda jak wynika z załącznika do umowy cesji (poz. 357) data wymagalności została przez strony umowy cesji ustalona na dzień 28.10.2010 r., jednakże wobec złożenia przez Bank oświadczenia o rozwiązaniu umowy w terminie późniejszym, należy przyjąć, iż roszczenie stało się wymagalne z datą upływu okresu wypowiedzenia.

Odsetki od zasądzonej kwoty, na którą składała się zarówno należność główna jak i należność odsetkowa - Sąd zasądził od daty wskazanej w pozwie, tj. od dnia następującego po dniu wniesienia powództwa, co zgodne jest z regułą wyrażoną w art. 482 § 1 k.c. W myśl tego przepisu bowiem strony mogą doliczyć do należności głównej obliczoną wysokość należności odsetkowej za opóźnienie i tak określona kwota staje się nową należnością główną podlegającą dalszemu oprocentowaniu. W razie sporu miarodajną dla żądania odsetek od odsetek jest chwila wniesienia powództwa. Za czas do wniesienia powództwa wierzyciel może żądać tylko odsetek za opóźnienie. Wniesienie powództwa otwiera mu możliwość żądania odsetek od tych za opóźnienie, ale początek ich wymagalności przypada na dzień wniesienia powództwa.

W pozostałym zakresie, obejmującym kwotę 14 226,37 zł powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że pozwana konsekwentnie kwestionowała zasadność obciążenia ją odsetkami od uznanej należności głównej, jak również kosztami związanymi z zawarciem umowy (vide: sprzeciw od wyroku zaocznego). Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W świetle tego przepisu za prawdziwe mogą być przyjęte fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały należycie wykazane. Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. uzupełniają reguły procesowe, w szczególności art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Strona inicjująca proces ma obowiązek wykazania istnienia roszczenia materialnoprawnego stanowiącego podstawę dochodzonego żądania zapłaty. Jeżeli nie można stwierdzić, że strona powodowa udowodniła podstawy faktyczne swego żądania, powództwo zostanie oddalone niezależnie od tego, czy strona pozwana udowodniła podstawy faktyczne przyjętej linii obrony.

Zarówno z treści pozwu jak i kolejnych pism procesowych powoda, w szczególności pisma z dnia 30.09.2015 r. roku (k. 217-223), wynika, że żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty z tytułu umowy z 23.11.2009 r. powód opiera na umowie z pierwotnym wierzycielem jak również na informacji, zawartej w wyciągu z ksiąg bankowych nr (...). W ocenie Sądu jednak wobec treści powołanego dokumentu jak również w świetle umowy zawartej pomiędzy Bankiem (...) S.A. a A. Z. nie można uznać, iż poza należnością przez pozwaną zaakceptowaną (vide: pismo z 17.10.2011 r., przesłuchanie pozwanej) roszczenie w zakresie dochodzonych pozewem odsetek, jak również kosztów umowy w wysokości 459,70 zł zostało udowodnione. Żaden zapis umowy bowiem nie wskazuje czy i w jakiej wysokości strony umownie ustaliły sposób naliczania odsetek od niespłaconej należności głównej. Powód nie przedłożył do akt Regulaminu rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego (...) pomimo zakreślenia powodowi dodatkowego terminu w tym zakresie (k. 250). Co prawda powód zwrócił się do Sądu z wnioskiem o zażądanie przez sąd wydania tej dokumentacji przez pierwotnego wierzyciela, jednakże wniosek ten Sąd oddalił uznając, że to na powodzie będącym

następcą prawnym Banku spoczywa obowiązek przedłożenia dowodów, z których powód wywodzi skutki prawne. Co zaś się tyczy dowodu, mającego w ocenie powoda uzasadniać żądanie w zakresie dochodzonych odsetek od należności głównej tj. wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) - zdaniem Sądu dokument ten w żadnej mierze nie dowodzi zasadności dochodzonego tytułem należności odsetkowej roszczenia. Wskazać należy przeto, że art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z konstytucją (wyrok TK z 15 marca 2011 r., P. 7/2009), co implikowało wprowadzenie z dniem 20.07.2013 r. treści art. 95 ust. 1a Prawa bankowego, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Wobec niezamieszczenia przez ustawodawcę w ustawie zmieniającej ustawę - Prawo bankowe normy intertemporalnej, należy stosować do niej regułę ogólną prawa międzyczasowego, zgodnie z którą w razie pojawienia się wątpliwości, czy ma być stosowane prawo dotychczasowe, czy prawo nowe, o ile inne zasady intertemporalne nie pozwalają rozwiązać tej kwestii, należy stosować prawo nowe. Ze względu na powyższe należało uznać zatem, że wyciąg nr (...), jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. - jest aktualnie dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tego dokumentu nie można zatem sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Z uwagi zatem na podstawę pozwanej, kwestionującej roszczenie w zakresie skapitalizowanych odsetek - fakt zadłużenia pozwanej w tym zakresie jak również tytuł i wysokość tegoż zadłużenia, winny zostać wykazane za pomocą innych dowodów, czego powód w niniejszej sprawie nie uczynił.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że jakkolwiek w dniu 17.10.2011 r. pozwana uznała roszczenie pierwotnego wierzyciela w zakresie należności do kwoty łącznej 27 542,45 zł przerywając tym samym bieg przedawnienia względem powyżej kwoty, o tyle w zakresie należności powstałej z tytułu kosztów ustalonych na kwotę 459,70 zł bieg przedawnienia nie został przerwany i upłynął w ocenie Sądu najpóźniej z upływem lutego 2014 r.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd oparł na zasadzie wyrażonej w art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając na uwadze powyższe unormowania Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1378,74 zł tytułem poniesionej opłaty od pozwu oraz kwotę 1584 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Powód wygrał niniejszą sprawę na poziomie 66 %, a więc powinien ponosić koszty postępowania stanowiące równowartość 34 %. Skoro powód uiszczył opłatę od pozwu w kwocie łącznie 2089 zł (5 % wartości przedmiotu sporu), opłata ta wobec finalnego rozstrzygnięcia winna obciążać go w wysokości 710,26 zł (34% z 2089 zł). Pozostałą częścią opłaty w wysokości 1378,74 zł należało zatem obciążyć pozwaną, która została zwolniona jedynie z obowiązku uiszczenia opłaty od sprzeciwu (k. 210). Co zaś się tyczy poniesionych kosztów zastępstwa procesowego - do kosztów procesu jakie poniósł powód zaliczyć należy koszty wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 2400 zł, które wobec daty wszczęcia postępowania należało ustalić w oparciu o treść § 6 pkt 5 Rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 461). Kosztami tymi należało obciążyć pozwaną w wysokości 1584 zł. (66% z 2400 zł). W aktach sprawy brak jest natomiast dowodu uiszczenia przez powoda opłaty skarbowej w wysokości 17 zł, taki dowód nie został nadto przedłożony wraz z pismem powoda z 27.10.2014 r. uzupełniającym braki pozwu, co implikuje brak podstaw do przyznania powodowi tych kosztów, jak również i kwoty 11,51 zł, żądanych tytułem zwrotu „innych kosztów”, których powód w żaden sposób nie udowodnił. Pozwana reprezentowana była przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Tym samym, biorąc za podstawę § 2 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490) należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej jako wygrywającej spór w 34 % - kwotę 816 zł, zaś w pozostałym zakresie tj. w kwocie 1584 zł

przyznać koszty radcy prawnemu A. G. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nysie, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Jednocześnie wobec złożonego przez pełnomocnika pozwanej wniosku o przyznanie także poniesionych wydatków z tytułu dojazdów pełnomocnika do sądu, jak również kosztów poniesionych w związku z korespondencją w łącznej kwocie 183,96 zł, Sąd uznając, że wydatki te były usprawiedliwione przyznał zwrot tych wydatków proporcjonalnie od powoda w zakresie w jakim powód przegrał spór (34%), zaś w pozostałym zakresie od Skarbu Państwa.

Zgodnie z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Oznacza to, że w każdej sprawie, w której strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, wynagrodzenie tego radcy prawnego, zasądzone na rzecz reprezentowanej przez niego strony, podlega podwyższeniu o należny podatek od towarów i usług. Wynagrodzenie radcy prawnego ustanowionego z urzędu, zasądzone od strony przeciwnej na rzecz strony reprezentowanej przez tego radcę, podlega podwyższeniu o należny podatek od towarów i usług. Jak podkreślił w uchwale z dnia 3 grudnia 2015 r. III CZP 90/15 wynagrodzenie radcy prawnego ustanowionego z urzędu, zasądzone od strony przeciwnej na rzecz strony reprezentowanej przez tego radcę, podlega podwyższeniu o należny podatek od towarów i usług. Powyższe rodziło zatem konieczność zwiększenia wynagrodzenia występującego w sprawie radcy prawnego o Vat w wysokości 23% zarówno w zakresie wynagrodzenia zasądzanego od powoda jak i przyznanego od Skarbu Państwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.